

maaske ikke Spor af Formue og ingen Ejendom, men han kan ikke være Medlem af den ubemidlede Klasse, han skal i hvert Tilfælde høre ind under den bemidlede Klasse og betale højere Kontingent. Tager vi saa en Gaardmand med 5 Børn og en Ejendom til 10,000 Kr. eller en Formue paa 10,000 Kr., og som opgiver sin aarlige Indtægt til 1,900 Kr., hvad der er en meget almindelig og maaske endda ret høj Indtægt, anses han alligevel for ubemidlet ifølge Lovforslaget. Han med sine 1,900 Kr. aarlig og sin Formue paa 10,000 Kr. kan blive Medlem af Sygekassen, medens denne Byarbejder med 5 Børn og en aarlig Indtægt paa 2,250 Kr. pludselig er bemidlet, selv om han ikke ejer en Skilling i Formue. Den ærede Ordfører for Regeringspartiet sagde jo noget om disse Gaardmænd — jeg tror, han nævnede 1,600 Kr. eller et lignende Tal som Indtægt for dem —, og han sagde, at en saadan Mand anses paa Landet for at være særdeles velstillet. Men det er ogsaa mit Indtryk, at han er det; har han Formue eller selvstændig Ejendom og sidder i en god Bedrift, tør man ogsaa gaa ud fra, at han er særdeles velstillet, og han sidder sikkert adskilligt bedre i det end den Byarbejder, der jager efter Arbejde fra den ene Ende af Aaret til den anden og aldrig ved sig sikker, om han har Arbejde i 12 af Aarets Maaneder eller maaske kun i de 3 af dem. En københavnsk Arbejder uden Ejendom og uden Formue, men med 2 Børn og med f. Eks. 2,800 Kr. i aarlig Indtægt er helt udelukket. Han kan ikke engang faa Lov til at være i den bemidlede Klasse, selv om han betalte højere Kontingent; han er fuldstændig udelukket. Han anses for bemidlet, skønt alene Huslejen og Usikkerheden i Arbejdsvilkaarene burde gøre det naturligt, at denne Mand fremdeles kunde være Medlem af en Sygekasse. Men en Landejendomsbesidder, som jeg nævnede før, med 10,000 Kr. i Formue og med indtil 1,900 Kr. i aarlig Indtægt anses for ubemidlet og faar Statstilskud. Han med de 2,800 Kr. inde i Hovedstaden faar ikke alene intet Statstilskud, men han jages ud af Sygekassen. Jeg spørger blot: Synes man, der er megen Retfærdighed i disse Tilstande? Mig forekommer det at være et Vidnesbyrd om, at hvis dette Lovforslag gennemføres i den Skikkelse, hvori det foreligger, vil der opstaa utallige Vanskeligheder og Dynger af Uretfærdigheder, som vil gøre Sygekasseinstitutionen til noget ganske andet, end den er nu, og som i Bund og Grund vil underminere og ødelægge, hvad der er bygget op i disse 20 Aar

□

gennem Sygekasserne. Saavel den nu fungerende som den forhenværende Sygekasseinspektør er begge gaaede imod denne Lovforslagets Ansættelse af Indtægtsgrænsen; de har begge fastholdt den Form, under hvilken man gennem mange Aar, nu i 12 Aar, har fortolket Udtrykkene „bemidlet“ og „ubemidlet“. Jeg tror, at de Folk har praktisk Kendskab til Tingene, og at vi i denne Henseende har Anledning til at lytte til deres Ord fremfor til de Røster, der har lydt fra Læger og andre, som jo i nogen Maade i hvert Fald maa siges at være — i hvert Fald anser de sig selv for at være — personligt interesserede i Spørgsmaalet om, hvorvidt Folk er i Sygekasse eller har Raad til at holde en Huslæge eller privat Læge. Jeg tror, man bør lytte stærkt til Røsterne fra den nuværende og forhenværende Sygekasseinspektør, der gaar imod at sætte disse Grænser ind i Loven og gaar imod at borttage Retten for Arbejderne til at være Medlemmer af Sygekasserne.

Det andet Hovedpunkt, jeg nævnede, indeholdes i Lovforslagets § 7, nemlig Forsøget paa at inddrage de kronisk syge under Sygekasseforsikring. Jeg synes, at Tanken om at skaffe de kronisk syge ind er udmærket; det er en stor og smuk Tanke. Men jeg synes, at den foreslaaede Løsning er ganske umulig, og ikke alene det, men ogsaa ganske uretfærdig og urimelig. De kronisk syge maa jo komme til at betale betydeligt højere Kontingent trods det højere Statstilskud end de raskere Medlemmer af Sygekasserne; men det er ganske urimeligt at forlange, at Folk, som i Forvejen gaar omkring og slæber paa uhyggelige kroniske Sygdomme, som de maaske aldrig bliver af med, og som i Tidens Løb vil forringe og svække deres Arbejdsevne, skal brandskattes mere end de nogenlunde raske Medlemmer, fordi de er saa uheldige at have denne kroniske Sygdom. Navnlig vil jeg pege paa, at det ganske sikkert umuliggør en fornuftig Administration af Sygekasserne, naar man saaledes inddeler dem i 2 Betalingsklasser med 2 Klasser Medlemmer, raske Medlemmer og kronisk syge Medlemmer. Og ser jeg paa Beregningen af Statstilskuddet til disse sidste Medlemmer, synes jeg ogsaa, der er et mærkværdigt Misforhold til Stede. I en Landkasse med et lavt Kontingent bliver Forholdet det, at der til kronisk syge i Henhold til de foreslaaede Satsler vil kunne udbetales Tilskud paa 100 pCt. til 125 pCt. af deres eget Kontingent, naar dette er lavt; i København vil Statstilskuddet neppe naa op til 50 pCt., og i